

изучава позицията ни, за да ни облъче съ чугунения си дъждъ. Следъ дванадесетъ часа по Изнова-Чука батареитѣ на неприягеля забарабаняватъ съ страшно ожесточение. Тѣ блъската вече цѣли два часа малцината полуживи защитници и невѣмъ изморили се позамълчаватъ, та следъ четири часа, да опожаряватъ до шесть сждбоносната чука, по която не оставатъ здрави: нито окопи, нито ходове, а браницитѣ се топятъ като восъчни свѣщи предъ силенъ огънь. Каква е тая сила, която задържа подъ тоя вихъръ сливенци? Отъ какво е изтъканъ и изкованъ тѣхния духъ? Да бждатъ изложени на адски мжчения и пакъ да стоятъ и съ пълно съзнание до като сж живи и могатъ да стискатъ пушката, за нищо друго да не мислятъ, а само да бранятъ позицията отъ врага, за да защитятъ честта и свободата на Родината. Тия прости души иматъ обаятелно въздействие надъ менъ съ своя стоицизъмъ и самопожертвувателность. Отъ де черпятъ тия сили, да не би ние офицеритѣ да сме ги влѣли въ тѣхни мисци и души? Не . . . това всичко е вродено, гори въ тѣхната кръвъ, живѣе въ тѣхнитѣ души. Тѣ сж закърмени съ безстрашие и всеотдайность.

Поклонъ предъ васъ великани! Поклонъ! Азъ нѣмамъ вашитѣ сили и вашата мощъ. Да имаме поне чувството на отговорность предъ васъ, колко по силни бихме били,

Днесъ имаме 60 души убити и ранени, а изтощени сж всички. Това изтощение е страшно и ако продължи все така, ние ще предадемъ върхътъ на себеотрицанието и величествения героизъмъ на врага. При тая мисль тръпки ме побиватъ. Азъ леденѣя. Тукъ витае духътъ на повече отъ две хиляди бранници; какъ ще бжде оставенъ врагътъ за да оскверни тѣхната память! . .

Сърцето ми се присвива отъ болка. He! He! . . . Трѣбва да дойдатъ прѣсни сили и тия изтощениитѣ да бждатъ пратени на почивка . . . Но отде ще ги взематъ . . . Свободата на Добруджа се чертае съ кървавия ножъ на нашитѣ братя и ние ще трѣбва да дадемъ сетнитѣ си сили, душата си и живота си, но да запазимъ това, което ни е повѣрено да го пазимъ.